

Το Ωσαννά... και ο Σταυρωμένος Βασιλιάς

Τό Εὐαγγελικόἀνάγνωσμα (Ἰωάν. 12, 1-18) 3.

Πρωτ. ΒασιλείουΙ. Καλλιακμάνη

Θεολογική καί κοινωνική προσέγγιση

α) Κυριακή τῶν Βαΐων σήμερα καί ὁδεύουμε βαθμηδόν πρὸς τή μεγάλη ἑορτή τοῦ Πάσχα. Ἡ Ἐκκλησία μέ πολλούς τρόπους μᾶς μυσταγωγεῖ στό μυστήριο τῆς ὁρθόδοξης πίστεως, εἰσάγοντάς μας στή Μεγάλη Ἑβδομάδα. Λόγος βιβλικός καί πατερικός, εἰκόνα ἀναγωγική, ποίηση λυρική, ὕμνος καταनुκτικός, μέλος ἐναρμόνιο, χρωματικό καί διατονικό, ὕφος συσταλτικό καί διασταλτικό, συμβολισμοί καί παραβολές γιά τή βασιλεία τοῦ Θεοῦ, τήν ἐνεστῶσα καί τήν ἀναμενόμενη, ἐμπλουτίζουν τή λατρεία μας.

β) Καί στό κέντρο τῆς ἱερῆς σύναξης ὁ Νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας, ὁ Σωτήρας Χριστός, ὁ ὁποῖος μπορεῖ νά εἰσέρχεται μέ ἐπευφημίες σήμερα στά Ἱεροσόλυμα, ἀλλά δέ θά ἀρνηθεῖ σέ λίγες ἡμέρες τή χλεύη καί θά ὁδεύσει ἐκουσίως πρὸς τό πάθος. Χρειάζεται ὁμως καί ἡ δική μας μικρή συμβολή, ὥστε νά μήν παρέλθει καί ὁ φετινός γιορτασμός σάν ἓνα καλό ἔθιμο, χωρίς γεύση καί ἐμπειρία πνευματική. Καί εὐλόγα τίθεται τό ἐρώτημα: Τί γιορτάζουμε σήμερα; Διότι φαινομενικά ἔχουμε μία θριαμβευτική εἴσοδο στήν πόλη τῶν Ἱεροσολύμων ἐνός ἐπικείμενου βασιλιά, ὁ ὁποῖος ποτέ δέ θά ἐνθρονισθεῖ. Ἡμᾶλλον ὁ θρόνος πού τόν περιμένει, εἶναι ὁ Σταυρός.

γ) Στή σημερινή εύαγγελική περικοπή (Ιωάν. 12, 1- 18) περιγράφεται άφενός ή άλειψη του Κυρίου μέ άκριβό μύρο από τή Μαρία, άδελφή του Λαζάρου, καί ήπανηγυρική είσοδος Του στή Ιεροσόλυμα. Πράγματι, μετά τήν άνάσταση του Λαζάρου ό ένθουσιασμός του ίσραηλιτικοϋ λαοϋ μεγάλωνε, ένω παράλληλα ένισχυόταν ό φθόνος των θρησκευτικων άρχόντων κατά του Ίησοϋ. Τό ξεσπασμα του λαοϋ κορυφώνεται έξι μέρες πριν από τό έβραϊκό Πάσχα. Ό Χριστός εισέρχεται στή Ιεροσόλυμα καί πολλοί άνθρωποι, όταν κατάλαβαν τήν παρουσία του, πήραν κλαδιά φοινικιάς καί βγήκαν από τήν πόλη νά τον προϋπαντήσουν κραυγάζοντας: «Δόξα στό Θεό! Εύλογημένος αυτός πού έρχεται σταλμένος από τον Κύριο! Εύλογημένος ό βασιλιάς του Ισραήλ!».

δ) Τό παράδοξο όμως είναι, ότι ό Βασιλέας – Χριστός δένίππεύει μεγαλοπρεπές άλογο καί δέν ακολουθεϊται από όπλισμένους στρατιώτες. Κάθεται πάνω σέ γαϊδουράκι καί συνοδεύεται από μικρά παιδιά, πού κι εκείνα φωνάζουν «ώσαννά», σώσε μας. Κι έχουν εμπιστοσύνη τά παιδιά στον Κύριο, διότι ήταν εκείνος πού σέ άλλη περίπτωση είχε πεϊ ότι: «Εάν δέν αλλάξετε κι άν δέ γίνετε σαν τά παιδιά, δέ θά μπεϊτε στή βασιλεία του Θεοϋ» (Ματθ. 18, 3).

ε) Όποτε, για όσους βλέπουν μέ διάκριση καί σοφία, κι αυτοί είναι ελάχιστοι, ή βασιλεία πού εισάγει ό Χριστός στον κόσμο δέν είναι βασιλεία έγκόσμια, αλλά ούράνια. Δέ στηρίζεται στή δύναμη καί τό ξίφος, αλλά στήνάγαπη καί τό Σταυρό. Δέν ύπηρετεϊται καί δέν κατοικεϊται από σκληροτράχηλους στρατιώτες καί μοχθηρούς άνθρωπους, αλλά από παιδιά μέ καθαρή καϊάδολη καρδιά καί όσους μοιάζουν μέ αυτά. Τίς αλήθειες αυτές στην αρχή δέν μπόρεσαν νά καταλάβουν οϋτε οϊμαθητές Του· όταν όμως άνυψώθηκε στή θεία δόξα, τότε τίς θυμήθηκαν.

στ) Είναι επίσης άξιοπρόσεκτο τό φαινόμενο του εύμετάβολου λαοϋ, πού ένω σήμερα ένθουσιωδώς ύποδέχεται τον Χριστό ως Μεσσία, σέ λίγες μέρες θά κραυγάζει: «Άρον άρον σταύρωσον αυτόν». Καί αυτό συμβαίνει για δύο κυρίως λόγους: Πρώτον, ό ίσραηλιτικός λαός περίμενε τον Χριστό ως έγκόσμιο βασιλέα, πού θά τον άπάλλασσε από τή δουλεία των Ρωμαίων. Όταν όμως άρχισαν νά

διαψεύδονται οι προσδοκίες του, τόνένθουσιασμό αντικατέστησε ή απογοήτευση και τήνάπογοήτευση διαδέχθηκε ή όργή. Δεύτερον, ό λαός είχεέπιφανειακή θρησκευτικότητα. Ήταν έγκλωβισμένος στην τυπική τήρηση τοϋ μωσαϊκοϋ νόμου και δέν μποροϋσε νά διακρίνει τό βάθος τοϋ ευαγγελικοϋμηνϋματος. Υπήρξε οϋσιαστικά αποίμαντος και πνευματικά άπαίδευτος. Υπάρχει όμως κι ένας τρίτος και σημαντικότερος λόγος, πού συνέβαλε στην άλλαγή τοϋκλίματος.

ζ) Η απογοήτευση και ή έξωτερική θρησκευτικότητα τοϋλαοϋ διευκόλυναν τή στοχοθεσία τών Γραμματέων και Φαρισαίων. Αϋτοί μόλις διαπίστωσαν ότι ό κόσμος έτρεξε πίσω από τόν Χριστό, έθεσαν σέ έφαρμογή τό σχέδιό τους. Διαβάλλοντας τό έργο Του και διαστρέφοντας τήνάλήθεια, κατόρθωσαν σέ λίγες μόνο ήμέρες νά τόν παρασύρουν μέ τό μέρος τους. Γι' αϋτό σέ κάθε έποχή χρειάζεται ό λαός νά έχει μόρφωση «κατά Θεόν», γυμνασμένες πνευματικές αισθήσεις, καθαρή καρδιά και φωτισμένο νοϋ. Τότε «δέ θά άγεται και δέ θά φέρεται» από διεφθαρμένους πολιτικούς ήγέτες καιέκκλησιαστικούς ποιμένες μέ έγκόσμιες βλέψεις. Θάάκολουθεϊ τόν Χριστό μέ κλάδους βαϊών (τίς άρετές) μέχρι τό Σταυρό και έτσι θά μετέχει και στή χαρά τήςΆναστάσεως. Θά αναγνωρίζει τή δύναμη τής άγάπης τοϋΣταυρωμένου Βασιλιά και θά τόν μιμεϊται στή ζωή του, μέ ό,τι αϋτό συνεπάγεται.

Άπό τό βιβλίο:Μαθητεύοντας στό Εϋαγγέλιο τής Κυριακής

Πηγή: Ιερά Μονή Αγίου Ιωάννου Καρέα.

Επιμέλεια: π. Στέφανος Κωστόπουλος (Καθηδρικός Ιερός Ναός Αγίας Τριάδος Βύρωνος)